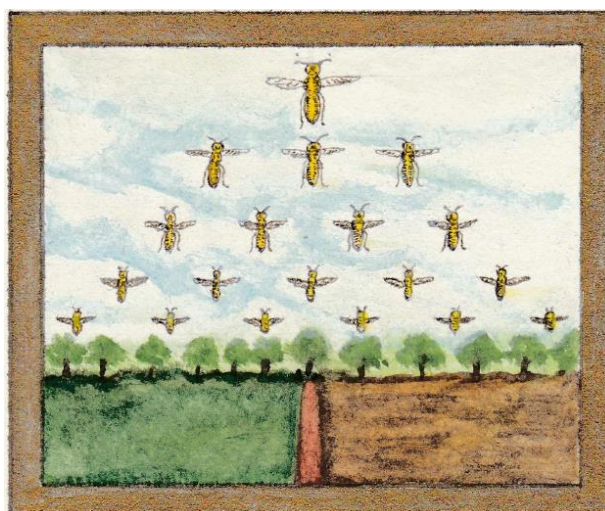




De arren werden woest, ze vlogen wild dooreen,
gehaast om 't prooi te zien, doch wisten niet waarheen.
Maar Vespa hield z' in toom, want zonder krijgsbeleid
235 verkeek men al te gauw de zege in een strijd.
De zwakken zijn pas sterk wanneer ze zich verenigen,
dacht Vespa die wel wist hoe 't monster zich zou weren.

Plots stegen z' allen op en vormden een eskader
door Vespa aangevoerd. Zo vlogen zij tegader
290 naar 't aangeduid gebied door Distel fijn beschreven,
waar hij met Bereklauw door 't monster werd verdreven.
Het monster, druk aan 't werk, zag plots een schaduw schuiven
al over 't open veld, waarop 't verdorde kruiden
opeengestapeld had. Het keek verrast omhoog
295 en zag een donkre wolk die op en neer bewoog,
een wolk vol dof gegons dat steeds maar luider klonk
naarmate 't dichter kwam, 't leek wel een hels geronk.





Herderstasje

Capsella bursa-pastoris

Hoe lief mijn naam ook moge klinken,
een vriend kan ik toch moeilijk vinden.
Rondom mijn voet ligt een rozet,
doch denk je dat men daarop let!
Een hartje vormt mijn kleine vrucht,
riant om zien in d' open lucht,
schoon ik daarin veel heil bewaar,
toch noemt men mij een sukkelaar.
Alleen Dodoens erkent mijn kracht:
stelpt bloed en maakt de buikpijn zacht.
"Janhagel" noemt mij 't ander kruid;
een herderstasje roeit men uit.

Een 'geestig' Herderstasje



Sanders wijf was een wolvinne,
lang en smal gelijk een pinne
en venijnig als een kat:
Sander wist welk vlees hij had.
Als hij thuis kwam van zijn werk
stond haar tonge altijd scherp,
want ze had, bij God, de gave
van te kijken in zijn mage
en ze zag daarin de pinten
die hij weer had zitten drinken
bij Flavie van Marja's linde,
die geslepen, zoete hinde
die het mansvolk wist te paaien
door haar ogen te doen draaien,
maar intussen uit hun zakken
vele centen wist te pakken.

Altijd lag zijn wijf op wacht
al was 't late in de nacht
en hoe hij ook binnenkwam,
altijd hoorde 't zijn madam,
zelfs met sokken aan zijn voeten
moest hij toch weer altijd boeten.

Daarom zo content hij was
als hij die legende las:
hoe een kruid onzichtbaar maakte
als een dreigend onheil naakte.
Maar van blijdschap las hij niet
dat 't alleen voor schapen hielp.
En op enen schonen dag
kwam hij thuis met brede lach,
dacht dat hij onzichtbaar was
met die krans van herderstas.
Toen zij hem daar zo zag staan,
zo gepint gelijk een haan,
schoot ze in een goê colere
en de Sander kon gaan bleren,
want ze sloeg met enen stok
op zijn dwaze schapekop.

4



Als ge dus iets leest, o mens,
leest het goed en met veel ernst,
anders zal het u vergaan
zo 't met Sander is gegaan!